

Něco málo o městu Filadelfie

Milí bratři, milé sestry, je to krásný název pro město: Filadelfie... V překladu to znamená „bratrská láska“. Ovšem s nadsázkou řečeno: To bylo asi tak všechno, čím se toto město mohlo pochlubit. Byl to jednoduše provinční zapadákov, kde chcipl pes. Nic zajímavého se tam nedělo. Život běžel poklidně a takřka nudně. Pokud ovšem nepřišlo ničivé zemětřesení, které čas od času Filadelfii doslova srovnalo se zemí. Připomíná mi to například Nepál, o kterém také normálně ze zpráv neslyšíme, leda když tam řádí zemětřesení.

O filadelfském sboru: žádné činy, žádná moc

A podobně na tom byl i filadelfský sbor. Nic velkolepého se v tamním křesťanském společenství nedělo. To dokládá už úvodní věta Ježíšova dopisu: *Vím o tvých skutcích*. O jakých skutcích Ježíš ví? To už se nedozvíme. Ježíš žádné nejmenuje. A možná že o nich kromě Ježíše nevěděl prakticky nikdo – i v oné chvíli. Zatímco o jiných tehdejších sborech z knihy Zjevení slyšíme, že jsou plné věřících, laskavých lidí, kteří se věnují charitativní činnosti (např. Zj 2:19), zde neslyšíme naprosto nic.

Ale to vlastně není na škodu. Možná že bychom to měli spíše považovat za ctnost – že o jejich křesťanském způsobu života ví jen Kristus. Vždyť Ježíš v Kázání na hoře nabádá své následovníky: *Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.* (Mt 6:3-4) Druzí lidé o našich činech nemusí nutně vědět. A vlastně o nich nemusíme vědět ani my sami. Nemusíme o tom, co dobrého konáme, příliš přemýšlet, vzpomínat na to, kochat se tím. V nebi to vědí. A to bohatě stačí. V tomto smyslu se skoro naivně ptají Pána Ježíše křesťané při posledním soudu: *Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít?* (Mt 25:37) Oni si neuvědomují, co všechno pro Krista učinili. Ale Kristus to vede v patrnosti.

Ovšem to není všechno. Ježíš dokonce říká filadelfským, že *mají nepatrnou moc*. To je další - na první pohled nevábná - charakteristika tohoto sboru. *Nepatrná moc*... Co si pod tím představit? V řečtině je to slovo *dynamis*. V evangeliích se často tento výraz používá pro mocné skutky, které vykonal Pán Ježíš. Uzdravení, vyhnání démonů (exorcismus), zázraky. To znamená, že ve filadelfském sboru nejsou takové mocné skutky zrovna na denním pořádku. Nemoci zázračně nemizí, démoni se nedávají na útěk, chleby a ryby se nemnoží... Tito filadelfští zkrátka těžko budou stát v soudný den mezi těmi, kteří volají na Krista: *Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?* (Mt 7:22)

Ale slovo *dynamis* se užívá také pro označení vrozených nebo naučených schopností člověka, pro označení přirozených vloh a dovedností. Snad i to postrádají členové filadelfského sboru. Žádní virtuóзовé, geniální učenci, vlivní politici. Platí pro ně zřejmě slova, která vyslovil na adresu Korintských apoštol Pavel: *Pohleďte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených.* (1K 1:26) Prostě sbor obyčejných lidí s obyčejným povoláním, s obyčejnými starostmi a radostmi, s obyčejnou rodinou, s obyčejnými dovednostmi, s obyčejnou vírou, láskou a nadějí. Nic extra se tam nenachází.

A do třetice: Možná jsou také slabí co do počtu. Filadelfský sbor asi nemá moc členů. Dohromady nepředstavují sílu, která by mohla třeba na svých bedrech táhnout veškerou charitu, nebo jen dát dohromady tým lidí, kteří se budou starat o postižené zemětřesením, když na to přijde.

1. Znak pravé církve: Zachovávat Ježíšova slova

A přesto! To zásadní – to, co křesťana dělá křesťanem a křesťanský sbor křesťanským sborem - to mezi filadelfskými nacházíme. Oni zachovali Ježíšovo slovo a nezapřeli jeho jméno.

Co to znamená? Jak tomu rozumíme? *Zachoval jsi mé slovo*... Kraličtí používají výraz „ostříhati“. *Ostříhal jsi slova mého*... Ostříhat znamená chránit, hlídat. A my chráníme, co máme rádi. Hlídáme to, na čem nám opravdu záleží.

Chráníme třeba své děti, aby se jim něco špatného nestalo. Cestou do školky, na hřišti, ve vodě. Hlídáme také majetek – ať už tím, že si pořídíme velkého psa, nebo zabudujeme alarm do domu. Já si hlídám své knihy. (Děti samozřejmě někdy taky...) A někdy chráním své knihy dokonce i před svými dětmi. Záleží mi na tom, aby mi co nejdéle sloužily, abych je nemusel vyhodit roztrhané a počmárané.

A přesně to smí a musí činit křesťan s Božím slovem. Hlídat Slovo! Sřežit Slovo! Ne snad Bibli, tu knihu jako takovou. Ale to Slovo, které z ní vychází. To Boží Slovo, které přichází do našich srdcí a proměňuje je. To Slovo, které nás umí postavit na nohy, které z hříšníků činí ospravedlněné a pyšným vrací pokoru před Boží tváří. To Slovo, bez kterého bychom nikdy Krista nepoznali a tím také ani nemilovali. Toto Slovo - ať už v neděli kázané, nebo doma čtené – máme sřežit a hlídat a chránit. Aby nám jej nikdo a nic nemohlo vzít, abychom z něj pořád mohli čerpat posilu do dalších dní.

Jak Bůh sám říká: *Dej na mé příkazy a budeš živ, střež moje učení jak zřítelnici oka.* (Př 7:2) Existuje obrovská propast mezi tím, kdo Slovo jen zná a tím, když Slovo střeží. Známe spoustu věcí, ale jen máločeho si opravdu vážíme. Jen málo z toho, co známe, opravdu stojí za uchování. Odpadky – ty sice chvíli shromažďujeme, ale jednou za čas je vynášíme do popelnice. To bychom například s rodinnými šperky neučinili. A stejné je to se slovy, kterými jsme dnes a denně obklopeni a zamořeni – a Božím slovem, které stojí za to chránit a hlídat.

2. Znak pravé církve: Nezapřít Ježíše

Zachovávání Kristova slova se pak propojuje s tím druhým, za co Ježíš filadelfský sbor chválí: *Mé jméno jsi nezapřel.* Pokud je nám skutečně Boží slovo průvodcem po životních cestách, svící našim nohám, pokud se podle něj v životě řídíme, pak Krista nemůžeme zapírat. Jsou to spojené nádoby. Žiju-li podle Božího slova, pak neuvádím Krista v pohoršení u lidí kolem sebe. A to nemusí být nic velkého.

Například fakt, že nekradu. *No dobře,* řeknete si, *ale spousta lidí nekrade.* Samozřejmě, i zde platí pravidlo: *Když dva dělají totéž, není to totéž.* Křesťan nekrade kvůli tomu, aby svým životem oslavil Krista, zatímco druzí nekradou třeba proto, že nechtějí přijít o svou důstojnost, o své postavení, anebo že nechtějí přijít do vězení. Je to otázka motivace.

Boží slovo se nám stalo tak drahé, že ho chceme promítat do našich životů, poměřovat jím naše přání a touhy, naše celkové směřování, naše slova a činy. Jen tak Krista nezapřeme, jen tak Krista oslavíme. V opačném případě vrháme špatné světlo nejen na sebe, ale i na toho Svatého a Pravého Boha a děláme z něj v očích druhých lidí Špinavce a Lháře.

Ježíš nás miluje! Ježíš znovu přijde!

Zachoval jsi mé slovo... Jaká slova z Ježíšových úst filadelfský sbor slyší? Tak předně: *Zamiloval jsem si tě. Zamiloval jsem si tě,* slyší dnes i každý z nás. I nám je toto Ježíšovo zásadní ujištění adresováno. Ty, ty, vy všichni... i já – my jsme Kristovi milovaní. To je náš poklad, vedle kterého je všechno ostatní jen třpytivá cetka.

Skrze Krista jsme byli stvořeni. Kristus nás ale také uvedl do nového života. My, ospravedlnění a posvěcení hříšníci, směřujeme ke spáse. A Kristus bude tím, kdo si pro nás přijde. *Přijdu brzy!* To je jeho další ujištění adresované všem jeho milovaným bratrům a sestrám. *Přijdu brzy a učiním přítrž všemu zlu a neštěstí a hříchu kolem vás i ve vás. Přijdu a napravím vše pokřivené, očistím všechno pošpiněné, postavím na nohy všechny padlé, setru každou slzu z očí a zahojím každou ránu na těle i na duši. Už brzy! Jen ještě vydržte!*

Přemyslejme nad tím: Proč jim vlastně říká o svém příchodu? Proč je ubezpečuje o své lásce k nim? Protože jsou jistě chvíle v životě filadelfských křesťanů, kdy tomu přestávají věřit. Přestávají věřit Kristově lásce i konečnému nastolení Božího království. Trýznivé chvíle provázené pochybnostmi a malou, sotva viditelnou vírou. Jako bychom to sami neznali! Jednou věříme tak silně, že z nás víra doslova tryská – až to druhým lidem leze na nervy. A jindy jsme zase úplně na dně, bez zájmu o Boží věci, duchovně vyprahlí až na kost.

Zachraň mě, můj Bože, vody mi pronikly k duši! V bahně hlubiny se topím, není na čem stanout, do hlubokých vod se nořím, dravý proud mě vleče. Volám do umdlení, hrdlo zanícené, Boha vyhlížím, až zrak mi vypovídá. (Ž 69:2-4) A my jsme na tom někdy i hůř, než tento starozákonní věřící. My už někdy ani k Bohu nevoláme, aby nás znovu oživil, aby nám pomohl. Však také proto - a hlavně proto - dnes slyšíme Ježíšovo slovo i my. Vždyť on nás chce svým slovem znovu oživit, pozvednout nás, probudit nás.

Pán Ježíš nás totiž neodvrhne – ani tehdy, když jsme duchovně na dně. Ani tehdy, když nám chybí víra, která jinak hory přenáší. On ví, že nejsme žádní hrdinové víry. Pochybnosti, slabost ve víře – to máme my všichni. Jen někteří křesťané to svým bratrům a sestrám tají - třeba ze strachu, aby se náhodou neznemožnili.

Dva obrazy života víry

Držet se víry, věřit v Boží lásku, která zvítězila nad mým hříchem a jednou porazí všechnu nenávist a zlo – to se podobá životu vrcholového sportovce. Ten také přece pořád nevyhrává! Jednou je dole, jednou nahoře, jednou se mu daří a jindy ne. Ale také: Vrcholový sportovec pořád trénuje, aby byl ve formě.

Život víry se podobá také dlouholetému vztahu. Ten tvoří dva lidé, kteří se mnohokrát pohádali a mnohokrát usmířili, mnohokrát balili kufry a mnohokrát kufry zase vybalovali. Měli krize, mají krize a budou mít krize – ale vždycky ty krize společně překonali. Toto znamená „držet se víry“, toto znamená „zvítězit“. Naše víra zkrátka není vždy na výši. A náš laskavý Pán to vidí, počítá s tím, počítá s námi „doutnajícími“ – a hlavně: dokáže nás znovu zapálit. Dokáže z toho plamínku v nás učinit požár. Jen když o to budeme stát...

Milí bratři, milé sestry, Kristus nás miluje až za hrob. Ve své lásce nás objímá a podepírá - takové, jací jsme. Ať už se cítíme být silní, anebo slabí, s velkou či malou vírou, ať už se naše víra projevuje velkými či naopak nepatrnými skutky. Jeho láska k nám je zkrátka nezničitelná. Amen.